

Odbiornik radiowy Koliber 2

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1964

Miejsce powstania:
Bydgoszcz, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 43 mm, sze.: 178 mm, gł.: 123 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 253/V/41

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, eksport, elektronika, fale
radiowe, komunikacja, muzyka, odtwarzanie
dźwięku, prąd, PRL, przemysł, radio, sprzęt
RTV, miniaturyzacja, turystyka, urządzenia



mobilne, wzornictwo polskie, propaganda,
nagłośnienie

OPIS

Koliber 2 to, produkowana od 1962 do 1966 roku przez bydgoskie Zakłady Wyrobów Elektrotechnicznych Eltra, jedna z trzech wersji turystycznego odbiornika tranzystorowego Koliber. Kolibry stanowią rozwinięcie Eltry MOT-59 – pierwszego odbiornika przenośnego produkowanego w Bydgoszczy. Przyjęte w nich rozwiązania stały się również podstawą, produkowanych do początku lat 70., innych odbiorników turystycznych takich jak: Sylwia, Minor, Kama czy Dominika. Koliber 2 jest, ulepszoną względem pierwowzoru, superheterodyną, w której wykorzystano siedem tranzystorów i diodę germanową na płycie drukowanej. Pierwszą diodę półprzewodnikową w 1939 roku opracował Russell Ohl. Zastosowana w niej „bariera” w formie rysy, oddzielająca obszary o dodatnim i ujemnym ładunku elektronów, umożliwia przepływ prądu tylko w jedną stronę. Prototyp tranzystora skonstruowano dekadę później. Za jego opracowanie odpowiada zespół, w skład którego weszli John Bardeen, William Shockley oraz Walter Brattain (w 1956 roku otrzymali za to Nagrodę Nobla w dziedzinie fizyki). Pozwolił on na zastąpienie przestarzałych lamp elektronowych w obwodach elektrycznych urządzeń RTV. Było to ważne, bo lampy cechował nie tylko duży pobór mocy, lecz również znaczne promieniowanie cieplne. Tranzystor, będąc ich przeciwieństwem, ma mniejsze zużycie energii, nie wydzielając ciepła, a w dodatku ma niewielkie rozmiary, co umożliwiło miniaturyzację wyposażonych w niego urządzeń. Monofonicznego Kolibra 2 zaopatrzono w pięć obwodów strojonych, co umożliwiało odbiór fal średnich i długich. Dzięki niewielkim rozmiarom pełnił on rolę, zasilanego bateryjnie, odbiornika przenośnego (z możliwością podpięcia sieciowego, ale tylko przy użyciu specjalnej przetwornicy). Koliber 2 posiada wbudowaną antenę ferrytową oraz magnetoelektryczny głośnik Tonsil typu GD 7/0,2. Urządzenie zamknięto w prostopadłościennej obudowie z szarego tworzywa sztucznego. Jego krawędzie i narożniki zaokrąglono. Powierzchnię frontowej ścianki dzielą pionowe pasy, rozmieszczone w regularnych i niewielkich odstępach, zwężające się ku górze trójkątów równoramiennych o ściętych wierzchołkach. Na froncie z prawej strony umieszczono transparentne pokrętło strojenia z cyframi różnej wielkości zapisanymi krojem pisma w stylu art déco. Po lewej stronie znajduje się głośnik przestłonięty jasną tkaniną, widoczną przez kwadratowy otwór ze wspomnianymi pionowymi pasami. Pod nim znajduje się jasny napis z nazwą odbiornika. Po bokach umieszczono dwa metalowe uchwyty na pasek, a w wierzchniej ścianie pokrętło regulacji siły głosu z wyłącznikiem oraz przetątnik zakresu fal. Opracowanie: Filip Wróblewski